

Solveig 50 år

Tænk – en datter på 50! Nå ja. Vores *barn* vil du altid være.

Jeg husker, da du blev født. Det var om morgenen i vores lille lejlighed i Valby. Jeg husker hvordan du kom ud i den store verden. En lille indvoldsfarvet blålig unge der farvedes lyserød ved hvert skrig.

Der stod for nylig en artikel i Kristeligt Dagblad med en socialforsker der har interviewet et stort antal danskere i generationsorden om deres værdier og levevis. Din generation er den såkaldte ”X-generation” som blev født i årene 1967-79. Hun skriver om den:

”Med generation X kom individet i centrum til forskel fra tidligere, hvor samfundet og fællesskabet var det vigtigste. De var børn af 68’erne, og der blæste nye vinde omkring børneopdragelse. Man skulle ikke bare tilpasse sig, men udvikle egne meninger og talenter. De blev den første generation af institutionsbørn, og mange voksede op i parcelhus med eget værelse. X’erne blev pragmatiske, arbejdsomme og selvhjulpne efter en opvækst præget af høj ledighed. Arbejde og familie er de store omdrejningspunkter for generation X.”

Jeg tror der er meget i det du kan genkende. Det med parcelhus og eget værelse gjaldt ikke for dig og Hjørdis. Men I gik i halvdagsbørnehave og siden friskole og på efterskole. Det med faderens ledighed mærkede I også i et års tid, og den erfaring satte sit præg på både jer og os, ligesom Højskolen kom til at gøre det. I er begge blevet både arbejdsomme og selvhjulpne indenfor de virkefelter I selvstændigt har valgt og tilkæmpet jer. Jeg tør godt sige, at vi er en familie af fastholdere.

I mine overvejelser over hvad jeg vil sige til dig har jeg kredset om en bestemt erindring. Det må have været omkring 1991. Du boede i en fremlejet lejlighed på Prinsesse Charlottes Gade lige her ved Nørrebros Runddel. Du havde afsluttet den humanistiske basisuddannelse på RUC og var startet på KUA. Der var nemlig oprettet en ny uddannelse i moderne kultur og kulturformidling, og det var lige dig. – Og så var du i øvrigt lidt træt af snakkekulturen på RUC. Nu skulle der for alvor studeres. Du er et mange facetteret menneske. Lige dele akademisk ambition, borgerlig snusfornuft og vilde drømme. En blanding af dansk malterace og Lorca’sk vildskab. Jeg besøgte dig i din lejlighed, og vi havde en far-datter samtale om dit studium. Det var slet ikke nok for dig, du med dine drømme. Dine studiekammerater, Rikke og Berit, stilede direkte mod eksamen, gode stillinger og ægteskaber med ligesindede, mens du flaksede rundt og oplevede studiet som en slags ”akademisk forhudsforståelse”. Ud ville du, ud! Ud at lære spansk og mærke livet. Du havde

rejst en hel del, havde været i Italien hos Sandra, i USA med Henriette og Pia, i Frankrig med Camilla osv. Da Berlinmuren faldt, havde du spontant sat dig i toget til Berlin for at opleve den historiske begivenhed. Jo, der var go i dig, og så sad du nu og skulle analysere digterværker og billeder i lyset af tidens teoretikere. Det kunne slet ikke fylde dig ud.

Sådan modnedes din beslutning om at tage orlov og rejse alene til Sydamerika. Det blev en livsbestemmende rejse. På et tidspunkt lå du med malaria i en indiansk hytte ude i no-where. Kvinden der passede dig havde et billede af en anden dansk pige der havde besøgt hende året før – det viste sig at være Camilla! Nå, men det mest afgørende var, at du mødte Jorge i Quito, Ecuador. Han skilte sig ud fra mængden ved sin udstråling, og I dansede salsa sammen. Da Bente for nylig kiggede gamle billeder udbrød hun: ”Ham kunne jeg også være faldet for.” Han havde også en spændende historie. Som deltager i oppositionen mod regimet var han blevet smidt ud af skolen og var også en tid i fængsel. Pt. var han dugsamler for et canadisk firma. Han boede i et diminutivt hus i Quito med sin mor og en sengeliggende bedstemor. Og der flyttede du ind. Der var virkelig noget på spil mellem jer, men han ville ikke forlade dem, og du ville ikke leve i Ecuador – en fisk og en fugl kan forelske sig, men hvor skal de bo? Vi fik lange breve fra dig om din indre splittelse. Du rejste hjem, men kunne ikke slippe ham, så du rejste ud igen. Og så fik han 3 måneders visum og kom til Danmark. Det var en usædvanlig varm sommer – men han havde hørt om det kolde nord, så han medbragte vanter og vintertøj. Noget med isbjørne og igloer, formoder jeg.

I blev gift på Rådhuset 1999, - den gang var det nok til at få opholdstilladelse - og festen blev holdt på karakteristisk Solveig maner – på Skt. Hans Torv i Café Funke. Vi medbragte selv servicet, Hjørdis kendte en kok, og der var stuvende fuldt. Du holdt en lang og glødende tale til Jorge – både på dansk og på spansk. Den var en Lorca værdig! - Jeg gad vidst, om der måske også var en gnist af indre tvivl i dig der skulle overdøves. Du har både henrykkelsens og tvivlens nådegaver Solveig. Kort efter afsluttede du dit studium som cand.mag.

I boede på Nørrebro, og du havde nok at gøre med diverse jobs og med at hjælpe Jorge tilrette i det danske samfund. I 2003 fik I Alba, den store gevinst. Jorge havde travlt med at lære dansk og tjene til føden – også for at kunne underholde sin mor i Quito. Men der bor en ensom ulv i ham. I 2004 havde du og jeg igen en far-dattersamtale. Det var på Filminstitutts café. og den handlede om jeres ægteskab. Fisken og fuglen havde slået bo. Men han som aldrig havde kendt sin far kunne ikke finde sig i at være afhængig af dig og af aftalte klokkeslæt. Og du ville ikke sidde og vente på om og hvornår Jorge kom hjem. Trods indbyrdes hengivenhed havde I

besluttet at gå fra hinanden, men du fortsatte med at støtte ham med det praktiske, og I har år efter år holdt jul sammen hos os på Bornholm. Han og Alba har pyntet juletræet. Vi to gamle betragter også stadig Jorge som en del af familien, selvom han nu har dannet en ny lille familie, og Alba har fået en skøn lillebror, Silas.

Salaam har spillet en stor rolle i dit arbejdsliv. Et job som måske ikke så meget udfordrer dine akademiske talenter, men til gengæld er en mangesidig butik med krav til menneskekundskab, administrative færdigheder og beslutningsdygtighed. Det kræver mod og en sikker mavefølelse at stå frem og træffe svære valg i forhold til omgivelserne. I sidste instans lytter du til din indre stemme, og det har du altid gjort. Jeg synes, du også i den henseende har vist lederskab på bedste vis! Bente fortæller, at da hun ved sidste festival for nylig blev præsenteret for et par af firmaets oprindelige kvindelige grundlæggere, brød de ud i lovord: ”Nå, er du Solveigs mor? Tak for Solveig”. Ja, du er et livstykke og en knag.

Du kan få ethvert samvær til lykkes, alle føler sig set og tilpas. De evner kan du også bruge i din nye virksomhed som nyuddannet psykoterapeut.

Og så har Alba fundet Håkan til dig, og I har netop holdt 10-års jubilæum. I boede i samme ejendomskompleks med udgang til en fælles gård. Og en dag syntes den lille Alba, at den rare mand skulle med op ad køkkentrappen og se hendes marsvin. Ja, sådan kan det ske. Andre leder på nettet eller tager på charterrejse i håb om, at finde den eneste ene. Jeg tror ikke, Håkan danser salsa, men han kan så utrolig meget andet - fremfor alt kan han rumme dig. At vi skulle få en clairvoyant svigersøn, havde vi bestemt ikke forudset. Men det er fint - og med Solveig ved man aldrig. Og så har han ovenikøbet bosat sig på Bornholm. Tillykke med 10-årsdagen.

Og tillykke med de 50 år! Du er og bliver dig selv. Som Bente siger med et kendt citat: “En rose er en rose, er en rose”. (Gertrude Stein).

Stort knus, dine forældre.

